

enig om at tiltræde et Forslag om en saadan midlertidig Ordning som den, der har bestaaet, og at man ogsaa har været enig om, at de Opgaver, som Fremtiden vilde bringe, vilde være af en saadan Art og af et saadant Omfang, at det vilde være nødvendigt ogsaa fremtidig at fastholde den indførte Ordning. Skønt der, mig bekendt i hvert Fald, ikke foreligger noget officielt derom, tvivler jeg selvfølgelig ikke om, at det har sin Rigtighed. Der ligger efter min Formening heri et Fingerpeg om, at man skal være noget varsom med at give sin Tilslutning til midlertidige Ordninger; thi har man først een Gang givet sit Samtykke til, at der indrettes en midlertidig Ordning, vil man ikke ret let kunne nægte sit Samtykke, naar det, som her, begæres, at den midlertidige Ordning skal gaa over til at være en stedsevarende.

Der er af de to tidligere Talere nævnt, at man ønsker Lovforslaget behandlet i et Udvalg, og jeg vilde da finde det rimeligt — idet ogsaa jeg for mit Vedkommende slutter mig til Tanken om, at Lovforslaget sendes til et Udvalg —, at man i dette Udvalg faar den fornødne Oplysning om, at ikke alene Forholdene i dette Øjeblik nødvendiggør, at denne midlertidige Ordning lovfæstes, men at der ogsaa er al rimelig Grund til at vente, at Fremtidens Opgaver vil nødvendiggøre, at man har de to Departementschefer og endvidere den Kontorchef mere, som her er foreslaaet; thi er det Tilfældet, vil der selvfølgelig ikke fra vor Side blive gjort nogen som helst Indvending imod, at dette Lovforslag ophøjes til Lov, efterdi det selvfølgelig ogsaa er vor Mening, at Administrationen i enhver Henseende skal udstyres saaledes med personelle Kræfter, at den paa alle Omraader er i Stand til at røgte sin Gerning paa fyldestgørende Maade. Det vil formentlig ogsaa have sin Interesse for det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at faa at vide, om den Deling indenfor Indenrigsministeriet, som for nylig har fundet Sted, ogsaa vil sætte Spor med Hensyn til dette Lovforslag, og om den vil kunne ventes at medføre senere Krav med Hensyn til en Forøgelse af det Personale, som for Tiden er ansat i Indenrigsministeriet, og som efter dette Lovforslag vil blive fast ansat.

De Udtalelser, der blev fremsat for et Øjeblik siden af Formanden for det af Tinget nedsatte Lønningsudvalg, giver jeg min Tilslutning. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fyldestgørende har begrundet, at det vil være en rationel

Fremgangsmaade, om man henviser alle Forslag af denne Art til Behandling i Lønningsudvalget, saaledes at man ikke skal gaa den Omvej, at man først henviser et Forslag til et Udvalg, som saatilstiller Lønningsudvalget det til Overvejelse, hvorefter Forslaget derfra gaar tilbage igen. Det er det rimeligste og rigtigste, at saadanne Forslag gaar direkte til Lønningsudvalget, og at dette faar Lejlighed til at udtale sig om alle Sager af denne Art.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal takke for de Udtalelser, som er faldet i Tilslutning til Lovforslaget, og skal selvfølgelig i det Udvalg, hvortil Sagen maatte blive henvist, hvad enten det maatte blive Finansudvalget eller Lønningsudvalget, være til Rede med Samraad om de Spørgsmaal, som er rejste. Jeg vil antage, det vil være rigtigt, at Diskussionen finder Sted der og ikke nu offentlig.

Formanden: Det 9de Medlem for Odense Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Jensen-Sønderup: I al Almindelighed vil jeg ikke bestride Rigtigheden af, hvad der er sagt saavel af det ærede Medlem fra Bornholms Amts 2den Valgkreds (Koføed) som af det ærede Medlem, der talte paa de Konservatives Vegne (Parkov) med Hensyn til, hvilket Udvalg der skulde behandle den Slags Sager. Her er der vistnok slet ikke nogen Tvivl om, at man skal oprette et nyt Departementschefsembede og Kontorchefsembede, alle er sikkert klare over, at Spørgsmaalet i Virkeligheden er afgjort allerede i Fjor. Der er i alt Fald i Folketingets Finansudvalg — og jeg gaar ud fra, at det samme er Tilfældet for Landstingets Finansudvalgs Vedkommende — forud gaet en nøje Overvejelse af, om der ved Krigens Afslutning kunde siges fremdeles at være Brug for et Departementschefsembede mere, og man er kommet til den Overbevisning, at der er virkelig Trang dertil. Ogsaa Spørgsmaalet om, hvorledes Delingen af Sagerne vilde blive, har allerede været fremme i Finansudvalget, men man var klar over, at saa længe de ekstraordinære Forhold forelaa, var det et ret ørkesløst Spørgsmaal at drøfte, thi der var for Tiden saa meget andet end det normale, at man ikke kunde foretage denne Deling, og derfor kom man ikke dybere ind paa det udover, at det blev nævnt, at det vilde ikke være rigtigt, om man fik